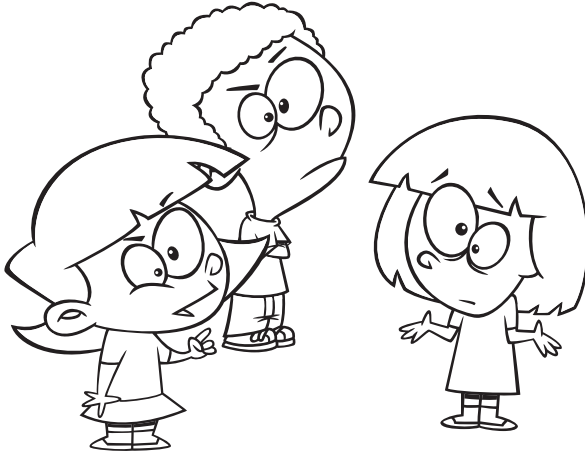

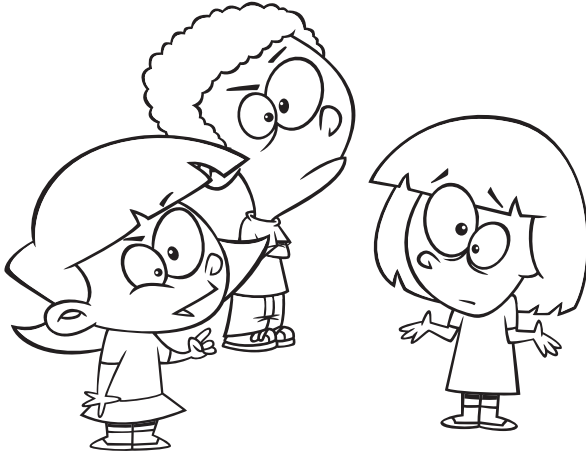
UZUN YOL MASALI

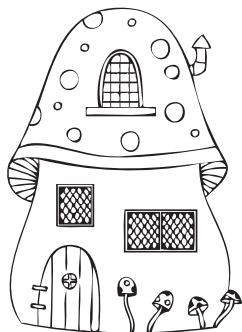
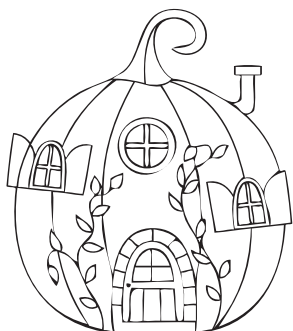
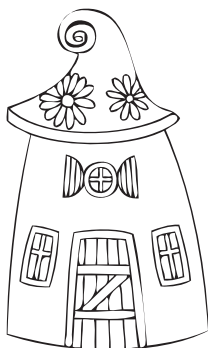
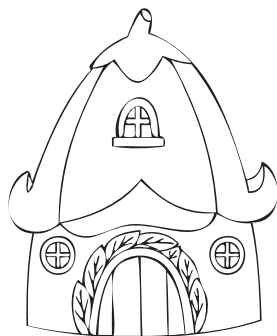
yusuf Bitim

UZUN YOL MASALI

Yusuf Bitim

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde göğü çok mavi, yeri çok yeşil olan bir köy varmış. Bu köyde çok fazla kişi yaşamıyormuş. Bu köyde bir birinden güzel, şirin ve rengârenk sadece 6 ev varmış. Evlerin önlerinde denize doğru uzanan büyük bir göl, gölde kazlar ve balıklar varmış. Evlerin arka ve yan taraflarında sıralı ağaçlarla dolu birleşik bir orman varmış. Ormanın içinde bir sürü farklı hayvan varmış. Çocukların ormana kendi başlarına girip kaybolacağını düşünen halk, çocukları ormana yalnız gitmemeleri konusunda özellikle her seferinde tembih ederlermiş. Eğer çocuklar yalnız başlarına ormana giderlerse, ürkütücü hayvanlarla karşılaşabilirlermiş ve o ürkütücü hayvanlar çocuklara zarar verebilirmiş. Çocukların, anne ve babalarının sözlerini dinlemeleri gerekiyor. Öyle değil mi çocuklar?

Ve her evin çiçek dolu bahçesi varmış. Bazı evlerin balkonlarında duran içi çiçek dolu saksılar da varmış. Belki bir gün, bu şirin ve renkli köye şirinler uğrar kim

bilir. Hey çocuklar! Gargamel bu köye gelmek isterse, sakın almayın olur mu?

Bu köyde yaşayan aileler, gölden karşıya geçebilmek için birkaç tane sandal yapmışlar. Bu şekilde karşıya geçip oradan da kasabaya gidiyorlarmış ve aynı şekilde geri geliyorlarmış. Birkaç aile ara ara kasabaya inip ihtiyaçları kadar alışverişi yapıp geri gelirlermiş. Evler 2 şer katlı ve her evin alt katı ahırmış. Kışın yakmak için topladıkları odunları, kullanmadıkları eşyaları ve besledikleri küçükbaş hayvanları oraya koyarlarmış.

Masmavi renkli olan evde oturanların 10 yaşında Pamuk ve Şeker adında iki çocukları varmış. Kırmızı renkli evde oturanların Ceren adında 9 yaşında bir çocukları varmış. Yeşil renkli evde oturanların Yusuf adında 12 yaşında bir çocukları varmış. Pembe renkli evde oturanların 15 yaşlarında Yaren isminde bir kızları varmış. Mor renkli evde oturanların ise 13 yaşında Çilek isminde bir kızları varmış.

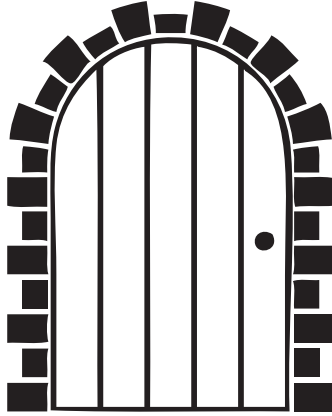
Yine günlerden bir gün bazı aile büyükleri kasabaya inmek için toplanmışlar. Kasabaya giden aileler, her zaman ki gibi çocuklarını kasabaya gitmeyen ailelere emanet etmişler. Çünkü kalabalık ve büyük yerlerde çocuklar ailelerinden habersiz birden bire bilmedikleri bir yere gidebilir, kaybolabilirler ve yollarda ilerleyen arabaların önlerine atlayabilirlermiş Allah korusun. Bu yüzden büyükler kasabaya gittiklerinde çocukları yanlarında götürmezlermiş. Karşıdan karşıya geçerken çok dikkat etmemiz lazım ve kurallara uymamız lazım. Değil mi çocuklar?

Kış aylarında kasabaya kimse gitmezmiş. Kış gelmeden toplanıp kasabaya giderler, kışı geçirecek kadar alışveriş yaparlarmış. Çünkü bu köyde kış ayları çok sert ve çetin geçermiş. Bütün kışı evlerinde böylelikle rahat ve mutlu bir şekilde geçirirlermiş.

Çocuklara bakmak için sadece 1 aile kasabaya gitmeyip köyde kalmış. Geri kalan tüm aileler sabahın en erken saatinde kasabaya gitmek için çıkmışlar yola. Altı çocuk akşama kadar arkadaşları Yaren'lerin evinde kalacaklarmış. Yaren hepsinden daha yaramaz bir kızmış. Ve dünyanın en kötü huylarından birine sahipmiş, anne ve babasının sözünü pek dinlemezmiş. Böylelikle çoğu zaman, yaptığı yaramazlıklarla anne ve babasını hem üzer hem de kızdırmış.

Aileler kasabaya gittikten sonra, Yâren'in babası dışarıda odun kırmaya başlamış, annesi de sahip oldukları hayvanların yanlarına gitmiş. Bu durumu fırsat bilen yaramaz kız Yaren'in aklına bir fikir gelmiş. Bütün çocukları bir odaya toplayıp konuşmak istemiş. Gitmemeleri gereken ormana, hep birlikte gizlice gitmek istediğini söylemiş. Çocuklar, anne ve babalarından korktukları için karşı çıksalar da, Yaren hepsini kandırmayı başarmış. Ve hep birlikte evden kaçıp ormana doğru yol almışlar.

BİRİNCİ KAPI

Gittikleri ormanda onları neyin karşılayacağını kimse bilmiyormuş. Çocuklar korkmaya ve söylenmeye başlamışlar. Fakat Yaren vazgeçmiyor aksine ormanın daha çok içine doğru gitmeleri için onları ikna etmeye çalışıyormuş. Biraz daha ilerledikten sonra, ormanın içinde bir cadıya rastlamışlar. Cadı birden önlerinde belirip, onlara çok korkunç bir şekilde görünmüş. Çocuklar kaçmaya çalışsalar da artık geri dönmek onlar için imkânsızmış. Hem geldikleri yolu bulamazlarmış hem de cadıdan kaçamazlarmış. Çocuklar çok korkmuşlar, korkudan birbirlerine sarılıp ağlamaya başlamışlar. Cadı onlara demiş ki: “Çocuklar ben bir cadıyım, burası büyülü orman, buradan çıkmanın tek bir yolu var, aksi halde bu ormandan hiçbir şekilde çıkamazsınız.” Çocukların hiç biri korkudan konuşamamış. Yaren’in

yaptığı yaramazlığın bedelini hepsi şimdiden korkarak ödemeye başlamışlar. Yusuf, zar zor cadıya ‘‘ Peki, bu ormandan nasıl çıkabiliriz?’’ diye sormuş. ‘‘Bu ormandan çıkmanın yolu şudur: bu orman çok uzun bir ormandır, ilerledikçe ormanın bazı yerlerinde, içerisinde ne olduğu belli olmayan on iki tane büyümlü ve şekilli kapalı kapılar göreceksiniz. O kapılar açıldığında, her birinin içinden tavşan ya da kurt çıkar. İsteyen o kapıları açar, istemeyen açmaz. On iki tane kapıdan hiç birini açmayan bir ömür ormanda kalır. Kapı açılınca, kapıyı açmayanlara ulaşamaz hiç bir kurt. Çünkü içeriden dışarıya çıkamıyor kurtlar. O kapıları açıp 3 tavşan bulanlar bu ormandan kurtulur. Ve elimde gördüğünüz büyümlü yüzüğü kazanır. Böylelikle bu büyümlü yüzük sayesinde en çok istediği şeye sahip olabilir. Ancak iki kişi üç er tane tavşan bulursa bu yüzüğü biri kazanır. Ancak iki kişiden hangisi kazanır onu kazanınca göreceksiniz. Fakat o kapıları açtığında karşılarında kurt çıkarsa, o kurt kapıyı açan kişiyi kapının içerisine alıp hapseder. Ve son olarak iki kişi üç tavşan bulursa, herkes bu büyümlü ormandan kurtulur. Fazla zamanınız yok, akşam hava kararmadan tavşanları bulun ve kurtulun yoksa hepiniz bu ormanda kalıp ölürsünüz. Tüm kapıların anahtarları burada, hadi alın. Kurtlara dikkat edin ha ha ha.’’ Cadı her bir çocuğa ikişer tane anahtar vermişti. verip, bu sözleri söyledikten sonra pis pis çocuklarına yüzüne gülmüş. Çocuklar daha çok korkmaya başlamışlar. Cadı sonra birden bire kaybolmuş.

Bütün çocuklar sağa, sola ve arkaya bakmadan çok hızlı bir şekilde korka korka, cadının gösterdiği yere doğru

koşmaya başlamışlar. Biraz koştuktan sonra İlk kapı karşlarına çıkmış. Kocaman kapının rengi simsiyahmış. Kapının tam ortasında, yukarıdan aşağı doğru sarkan kalın zincirler varmış. Kapının iki yanında, kafes içinde duran yarasalar varmış. Kapının ardından korkunç sesler geliyormuş. Önce bütün çocuklar korkudan kapıya yaklaşmamışlar. Sonra aralarında konuşmaya başlamışlar.

Yusuf: Ben çok korkuyorum, bu kapıyı açmam.

Yaren: Belki içeride tavşan vardır ve herkes içeriye girmesin diye kapı bu kadar korkunç görünüyordur. Ben açmayı düşünüyorum.

Pamuk: Ben de çok korkuyorum, ben de açmam.

Şeker: Yaren, ben de seninle birlikte bu kapıyı açmak istiyorum. İkimiz tavşanları bulursak, hepimizin kurtulma şansı artar.

Çilek: Ben çok korkuyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Yusuf: Hadi arkadaşlar, çabuk karar verelim.

Yaren: Hepiniz çok korkaksınız. Hadi Şeker biz bu kapıyı açalım.

Ceren: Durun! Durun! Bu kadar korkunç bir kapı boşa yapılmamıştır. Bence içeride kurt vardır. Bu kapıyı açmayalım.

Çilek: Bence de evet. Hadi gidelim.

Pamuk: Bu kapıyı açmazsak geriye on bir kapı

kalır. Çok şansımız var. Hem belki öbür kapılar bu kadar korkunç değildir. Olamaz mı yani?

Şeker: Yaren, hadi biz açalım. Bence kapının bu kadar korkunç olması kandırmaca olabilir. Biz kapıyı açmayalım diyedir.

Yusuf: Hadi o zaman siz açın kapıyı çabuk. Sonra da biz yolumuza devam edelim.

Ceren: Ya içeriden kurt çıkarsa ve sizi yerse ne olacak?

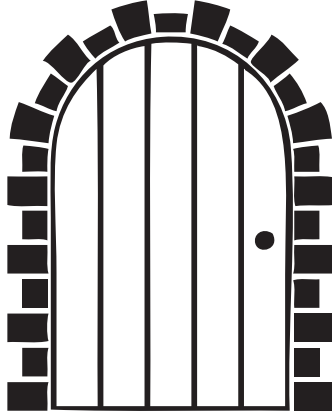
Yaren: Aslında şey, Ceren doğru diyorsun.

Şeker: O zaman ben tek başıma açarım bu kapıyı.

Şeker kapıya daha çok yaklaşımıştı. Diğer çocukların ayakları yavaş yavaş geriye doğru gidiyordu. Hepsinin aklında tek bir soru vardı, acaba bu kapının arkasından ne çıkacaktı? Birinci kapının anahtarı Şeker'deydi. Şeker kapıya iyice yaklaştıktan sonra elini cebine atıp birinci kapının anahtarını cebinden çıkardı. Şeker kapıya daha çok yaklaşıncaya, içerideki korkunç sesler daha yakından gelmeye başladı. Bir an geri dönmek istedi ve arkasını döndü. Bütün arkadaşlarını biraz uzakta görünce kapının önünden arkadaşlarına doğru koşarak geri kaçtı. Pamuk, Yaren'e dönüp şunları demişti. "Yaren, bütün bunların hepsi senin yüzünden oldu. İlk kapıyı senin açman gerek. Değil mi arkadaşlar?" Yaren arkadaşının sözünü doğrularcasına başını salladı ve "Şeker anahtarı bana ver, kapıyı ben açacağım. Ama biriniz daha benimle gelin olmaz mı? Dedi. Hepsi bir ağızdan "Olmaz" dediler. Sonra Yaren "Hepiniz göreceksiniz içeriden

tavşan çıkacak.” dedi. Anahtarı eline alıp kapıya doğru yavaş yavaş yaklaştı. Anahtarı kapının deliğine soktu. Kafasını arkaya çevirdi, o an tüm arkadaşları kapıyı aç dercesine başlarını yukarıdan aşağıya doğru salladılar. Bu kadar oyalanma onlara çok zaman kaybettirmişti ve zamanlarının azaldığını fark eden Yaren, bir eliyle kapının kulpunu tuttu, diğer eliyle anahtarı kapının kilidine soktu ve yavaş yavaş açmak çevirdi. İki kere anahtarı çevirdikten sonra kapı açıldı ve içeriden tavşan çıktı. Tavşanı gören çocuklar çok mutlu oldular. Mutluluktan birbirlerine sarılıp havalara zıpladılar. “Gördünüz mü arkadaşlar, ben size söylemiştim. Hadi gidelim ikinci kapıyı da açıp tavşan bulalım” dedi Yaren. Tavşan Yaren’in elindeydi artık. Diğer kapıları bulmak için başladılar hızlıca koşmaya. İlk kapıda tavşanı buldukları için umutlanmıştı hepsi. Buldukları tavşan, onların kurtuluşu için bir anahtardı.

İKİNCİ KAPI

Hızla geçen zamanla birlikte hızlı hızlı koşmaya devam ettiler. Bir an önce eve gitmek istiyorlardı. Bu yüzden hiç zaman kaybetmeden sadece koşuyorlardı. Bir zaman sonra ikinci kapıyı gördüler. Bu kapı ufacıktı. Ancak bir kişinin emekleyerek içeri girebileceği kadardı. Kapının rengi bembeyazdı ve üstünde üç tane güvercin vardı. Kapının en altında ufacık bir delik vardı, o delikten dışarı doğru mavi ışık süzülüyordu. Kapının her yerinde ağaç ve kuş resimleri vardı. Yerlerde çiçekler vardı adeta dans edercesine. Kapının kulpu yoktu. Acaba kimse içeri girmesin diye mi kapının kulpu yoktu? Kapı hiç ürpertici görünmüyordu. Kapıyı bu şekilde gören çocuklar biraz rahatlamışlardı. Hepsisi birden “kapıyı ben açacağım” diye söylendiler. Yaren olmaz demişti.

Pamuk: Yaren, neden olmaz?

Yaren: Ya ilk kapı gibi bu kapının da görüntüsü aldatırsa bizi?

Yusuf: Yaren doğru söylüyor. Belki aynı şey olabilir.

Ceren: Yok yok korkmayın. Bence bu kapıdan tavşan çıkacak. Kapıyı hep birlikte açalım ve hepimizin birer tavşanı olsun. Hem Yaren senin de iki tavşanın olur.

Çilek: Bence kapıyı sadece Yaren açsın. Çünkü onun bir tavşanı var. Bu kapıdan bir tavşan daha çıkarsa, iki tavşanı olur.

Şeker: Çilek, peki ya kurt çıkarsa?

Ceren: Bu kapıdan kurt falan çıkmaz. Hadi hadi Yaren lütfen açalım.

Pamuk: İçeride kurt var, içime doğdu ben bu kapıyı açmam. Bence sizler de açmayın.

Yaren: Pamuk, ben de ilk düşündüğümde çok korktum ama Ceren haklı. İçeride tavşanlar bizi bekliyor. Ceren, bu kapıyı birlikte açalım mı?

Yusuf: Valla siz bilirsiniz. Ben de şey... Bilemedim açsam mı acaba?

Ceren: Yusuf sen erkeksin, erkekler korkmaz. Hadi sen de bizimle birlikte gel.

Yusuf: Haklısın Ceren. Ben korkmuyorum zaten.

Yusuf, Yaren ve Ceren son kararlarını verip kapıya iyice yaklaştılar. İkinci kapının anahtarı Yusuf'taydı ve

kapıyı kendi açmak istedi. Çocuklar kapıya yaklaştıkça kapının üstündeki güvercinler ötmeye başladı. “Bak duyuyor musun Yusuf, güvercinler bile şarkı söylüyor. Burada kurt olması imkânsız bence” dedi Ceren.

Yaren: İlk kapıyı ben açmıştım, bu kapıyı da ben açayım. Yusuf anahtarı bana ver.

Ceren: Bence de sen aç. Elin uğurlu.

Yusuf: Tamam Yaren, al anahtarı ve aç kapıyı. Nasıl olsa içeriden tavşan çıkacak.

Ceren: Ya kurt çıkarsa?

Yusuf: Korkutma bizi Ceren. Zaten...

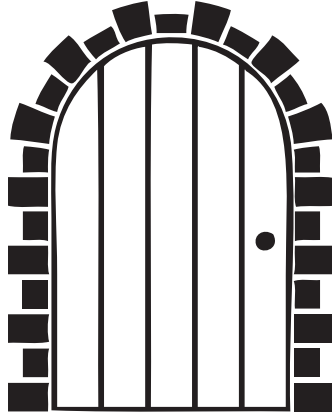
Ceren: Yoksa korktun mu Yusuf?

Yusuf: Yok ne korkucam. Erkek adam korkmaz dedik ya...

Yaren anahtarı kapının kilidine soktu. Yusuf ve Ceren’e hazır mısınız? Diye yüksek sesle seslendi. Evet dediler ikisi bir ağızdan. İkinci kapıyı açmak için hazırıldılar. Diğer çocuklar biraz uzaktan kapıya bakıyorlardı. “Hadi Yaren zaman geçiyor, daha hızlı ol!!!” diye seslendi Pamuk. Yaren kafasını evet dercesine salladı. Peki, kilidi çevirdikten sonra kapının neresinden tutup kendine doğru çekip açacaktı. Belki bu kapı kilidi açıldıktan sonra kendiliğinden açılıyordu. Yaren anahtarı kapının deliğine soktu ve çevirdi. O an kapı kendiliğinden birden açıldı. Pamuk, Şeker ve Çilek çok hızlı bir şekilde oradan kaçtılar. Çünkü kapı açıldığında içeriden kurt çıkmıştı. Kurt; Yusuf, Yaren ve Ceren’i içeriye doğru çekti.

Artık bu üç çocuk yoktu. Geriye sadece Pamuk, Şeker ve Çilek kaldılar. Ağlaya ağlaya oradan uzaklaşmaya başladılar. Artık arkadaşları o kapının içindeydi. Onları o an kurtarmaları imkânsızdı ve onları kurtarmanın bir tek yolu vardı. O da en az iki kişinin geri kalan kapılarda üç tane tavşan bulmasıydı. Cadı, çocuklara şunu demeyi unutmuştu ya da bilerek söylememişti, bir ya da iki tane tavşanı olan bir tane kurda denk gelirse yine de kurtulmaları için bir faydası olmazdı. Mutlaka iki kişinin hiç kurda denk gelmeden üç tane tavşanı bulması lazımdı.

ÜÇÜNCÜ KAPI

Geriye kalan üç arkadaş hem daha çok korkmuşlardı hem de arkadaşlarını kurtarmak zorunda oldukları için biraz da olsa cesaretlenmişlerdi. Yalnız hızla geçen zamanı da unutmamaları gerekiyordu. Akşam olduktan sonra bütün tavşanları bulsalar bile faydası olmayacaktı. Koştular, koştular, yorulsalar da dikkatli şekilde durmadan koştular. Dikkat etmeleri gerekiyordu çünkü tüm kapıları görmeleri lazımdı. Görmedikleri her kapı onlar için büyük kayıptı. Geriye kalan kapılardan en az iki kişinin üç er tane tavşan bulması gerekiyordu. Yoksa bir daha evlerine asla dönemezlerdi. Koştukça çocuk olduklarını unutmuşlardı. Sanki her biri dev kadar kocamandı. Zamandan daha hızlı bir şekilde koşmaya devam ettiler. Ve çiçeklerin arasında bir insan boyu kadar yarısı kırmızı

yarısı siyah bir kapı daha gördüler. Kapının etrafında hiçbir şey yoktu. Ormandaki ağaçların yaprakları çok durgundu, hiç rüzgâr esmiyordu. Kapının bir metre kadar önünde küçük bir dere vardı. Fakat derenin üstünden karşıya geçmeleri zordu. Bu kapının etrafı çok tehlikeli görünüyordu. Üç arkadaş öylece kalakaldılar. O an ne yapacaklarını bilemediler. Önce kimin kapıyı açacağı konusunda karar vermeleri gerekiyordu. Belki de dere yüzünden kimse bu kapıyı açamayacak, diğer kapılara doğru devam edeceklerdi. Şeker ‘‘Bu kapıyı es geçerse bir kapı daha azalır ve şu an hiç birimizin tavşanı yok. Bence mecburen en azından birimiz bu kapıyı açalım. Pamuk ve Şeker bu kapıyı açmak istediğini söyledilerse de sonradan diğer arkadaşları gibi kurt tarafından yakalanıp hapsedilme tehlikesini düşününce, vazgeçtiler.

Pamuk: Hadi çabuk karar verelim, zamanımız azalıyor.

Şeker: O zaman sırayla kapıları açalım. Bu kapıyı sen aç Pamuk.

Pamuk: Tamam ama derenin karşısına nasıl geçeceğiz?

Şeker: Hımmmm. Şey. Bilmiyorum.

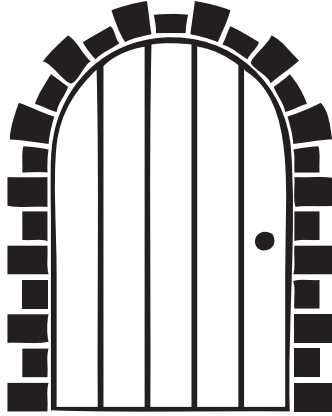
Çilek: Ben de bilmiyorum ama vazgeçmeyelim.

Şeker: Ben buldum, durun.

Şeker eline birkaç tane yerden taş bulup aldı. Tek tek dereye attı. Böylelikle suyun derinliğini ölçecekti. Birkaç taş attıktan sonra suyun dizlerine gelecek kadar

olduğunu anladı. Pamuk çok kararlı bir şekilde dereye inip karşıya geçti. Kapıya iyice yanaştı. Geride bekleyen Çilek ve Şeker dua etmeye başladılar. Belki de ilk defa bir kapıyı bulduklarında bu kadar çok cesaretli ve kararlıydılar. Anahtarı cebinden almak için elini cebine atınca anahtarı bulamadı. “Bu kapının anahtarı bende yok, sizdedir. Hemen bana atın. Şeker ve Çilek tüm ceplerine baktılar fakat onlarda da üçüncü kapının anahtarı yoktu. O an cadının her birine iki anahtar verdiğini hatırladılar. Ve bu kapının anahtarı Yusuf’ta kalmıştı. O da kurt tarafından kapı içine hapsedilmişti. Bu kapıyı açamayacaklarını anlayınca çok üzüldüler, zar zor topladıkları cesaretleri tekrar kırılmıştı. Pamuk tekrar dereden karşıya geçip arkadaşlarının yanlarına gitti. Pamuk’un ayakları çok ıslanmıştı. Dereden geçmeden önce ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmıştı. Eteğini de dizine kadar çekip dereden tekrar karşıya geçmişti. Böylelikle sadece ayakları ıslanmıştı. Hava da soğuktu. Hasta olabilir diye çok korktular. Etrafındaki yere dökülmüş yapraklarla ayaklarını kuruladı. Çoraplarını ve ayakkabılarını tekrar giydi. Umutları ve cesaretleri biraz kırılmış halde kaldıkları yerden devam ettiler. Başka şansları da yoktu zaten.

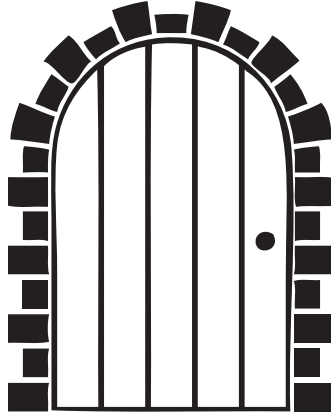

DÖRDÜNCÜ KAPI

Zamanla yarışan üç çocuk adımlarını yavaş yavaş hızlandırdılar. Bir an önce diğer kapıları bulup arkadaşlarını kurtarmak istiyorlardı. Çünkü arkadaşlarının kurtuluşu bu üç çocuğun ellerindeydi. Onlar da bunun farkındaydılar. Yeni kapıya bir an önce yaklaşırsız umuduyla hızlıca koşmaya başladılar. Çok fazla gitmeden dördüncü kapıyı gördüler. Fakat bu kapının anahtarı Yaren'deydi ve Yaren yoktu. Bu kapıya hiç yaklaşmadan hızlıca koşmaya devam ettiler. “Acaba bu kapıda ne vardı?” dedi Çilek. “İnşallah tavşan yoktur.” Diye cevap verdi Şeker.

BEŞİNCİ KAPI

Koşmaya devam ederlerken bir kapı daha gördüler. Çok koştukları için çok yorulmuşlardı. Neyse ki kapıyı görünce, biraz da olsa dinlenebilecekleri vakitleri olacaktı. Bu kapı sadece büyük bir insanın sığabileceği boyuttaydı. Kapının bir adım önünde, kapıyı tamamen kapatan dikenli teller vardı. Yan tarafları ağaçlarla doluydu. Rahatça ulaşabilecekleri bir kapı değildi. Hatta bu kapıyı açmaları çok zordu. Kapılara ulaşmak git gide daha zor olsa da, çocuklar da git gide daha cesur ve daha kararlı oluyorlardı. Gerçi önceki kapı cesaretlerini biraz kırmıştı ama çabuk toparlanmıştı her biri. Peki dikenli telleri nasıl aşacaklardı? Dikenli telleri aşıp kapıyı açtıkları zaman ya kurt çıkarsa ne yapacaklardı? Bunları düşündükçe korku sarıyordu her yanlarını. Çocuklar tellerde kesik yer var

mı diye baktılar. Fakat hiçbir yeri kesilmemişti. Ve artık telleri aşırp içeri girmeleri imkânsızdı sanki. Bu kapıyı da es geçip yollarına devam etmek istediler. Tam gitmeye hazırlanırken, bir den Çilek ‘‘Durun, durun!’’ diye bağırdı.

Pamuk: Ne oldu Çilek? Acelemiz var duramayız.’’

Çilek: Aklıma bir fikir geldi.

Pamuk: Nedir?

Şeker: Nedir?

Çilek: Kapının yan taraflarındaki ağaçlara tırmanabilirsek, tellerin üzerinden kapının olduğı yere atlarız.

Pamuk: Peki geri nasıl çıkacağız?

Çilek: Önce kapıyı açalım ve tavşan çıksın. Bence şimdi sadece bunu düşünelim.

Şeker ve Pamuk bu fikri süper buldular. En kolay şekilde tırmanabilecekleri ağacı gözlerine kestirmeye çalıştılar. Neyse ki öyle bir ağaç bulmuşlardı. Kapı açma sırası ya Şeker’de ya da Çilek’teydi. Artık hiçbir kapıyı es geçemezlerdi. Ellerinde açabilecekleri anahtar sayısı azdı. Bu yüzden mecbur sırayla açacaklardı. Pamuk, sıranın onlarda olduğunu söyledi.

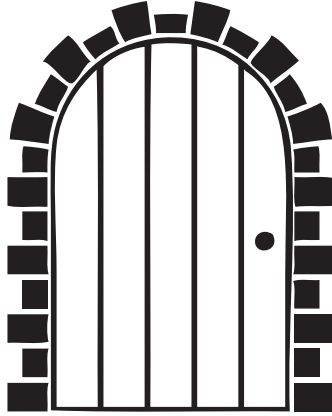
Şeker: Birlikte olursak daha güçlü oluruz bence.

Çilek: Evet haklısın Şeker. Sıra ikimizde, hadi birlikte ağaca tırmanıp şu kapıyı açalım.

Şeker: İnşallah bu kapıdan tavşan çıkar.

Çocuklar önce birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Şeker ve Çilek gözlerine kestirdikleri ağaca tırmandılar. Tellerin üzerinden atlayıp kapının önüne geldiler. Çilek cebinden beş numaralı kapının anahtarını çıkardı. Arkasına dönüp Pamuk’a baktı. Sonra anahtarı kapının deliğine soktu. Kapı açılınca hepsi bir birine bakıp öylece kalakaldılar. Kapının önündeki dikenli teller yok olmuştu ve içeriden tavşanlar çıktı. Hepsi birden sevinç çığlıkları attılar. Çünkü Şeker ve Çilek birer tane tavşan buldular. Arkadaşlarını kurtarma umutları daha çok artmıştı. Fakat halâ bulmaları gereken tavşanlar vardı ve zamanları da çok az kalmıştı.

ALTINCI KAPI

Çilek ve Şeker'in tavşan bulması hepsini hem sevindirmişti hem de daha çok umutlandırmıştı. Fakat hepsinde bir yandan da diğer kapılarda tavşan bulamama korkusu vardı. Açacakları kapılardan kurt çıkabilir ve bir daha eve gitmeleri imkânsız olabilirdi. Hem korkuyorlardı hem de umutları vardı. Daha hızlı koşmaya devam ettiler. Bir süre sonra bir kapı daha gördüler. Fakat bu kapı diğerlerinden farklıydı. Kilit deliği kapının tam ortasındaydı. Diğer kapıların kilitleri hep kapının sağ tarafındaydı. Kapının altında çok az boşluk vardı. İçeriden dışarıya o boşluktan mavi renk süzülüyordu. Kapıya yanaştılar. Kapının altına eğilip hepsi birden içeriye bakmak istediler fakat içeride ışıktan başka hiçbir şey göremediler. İçeriden sadece bir insanın

sesine benzeyen ıslık sesi geliyordu. Acaba içeride ne olabilir. Bu ıslık sesini kim çıkarıyordu. Yoksa bu bir insan mıydı? Bu sesi çıkaran insan ise, acaba o iyi biri mi yoksa kötü biri miydi? Mavi ışık neden vardı? Kapıyı bize güzel göstermek için böyle mi yapmıştı bu kapıyı Cadı. Belki de bu tuzaktı ve içeride kurt vardı.

Pamuk: Çocuklar kapının bu kadar güzel görünmesi tuzak olabilir mi sizce?

Şeker: Bence tuzak.

Çilek: Bence değil.

Şeker: Bence de tuzak kapıyı ben açmam. Hem sıra Pamuk'taydı. Değil mi Pamuk?

Pamuk: Hepimiz sıramızı kullandık. Bence tuzak ben açmak istemiyorum.

Çilek: Kapı ne güzel görünüyor bakar mısınız? Hem içerideki ışığı çalan bir insansa, kurt olamaz. Kurt varsa insan olamaz.

Pamuk: Ben yine çok korkmaya başladım. Ben açmam bu kapıyı.

Şeker: Çilek sen aç istersen, hem içeriden tavşan çıkarsa, büyüğü yüzüğü senin kazanma şansın daha çok olur.

Çilek: Evetttt büyüğü yüzük benim olacak. Böylelikle en çok istediğim şeye sahip olacağım.

Pamuk: Peki, en çok istediğin şey nedir Çilek?

Çilek: Eve gidince söylerim, şimdi söylemem.

Tamam, kapıyı ben açıyorum ve içeriden tavşan çıkacak göreceksiniz. Peki Şeker sen benimle birlikte kapıyı açmak ister misin?

Şeker: Hayır Çilek, ben de içeride kurt olduğunu düşünüyorum ve korkuyorum. Kapıyı sen aç.

Çilek elini cebine atıp kendisinde duran altıncı kapının anahtarını eline almıştı. Büyülü yüzüğü hatırlayınca sevinci sesine yansımıştı ve içerideki ılık sesi gibi bir şarkı mırıldanıyordu. “la la lay lay la, büyüüüüü yüzükkk benim olacak, istediğim şeye sahip olacağım. La la lay lay la”

Pamuk: Şeker sence Çilek büyüüü yüzüğü alırsa ne yapacak?

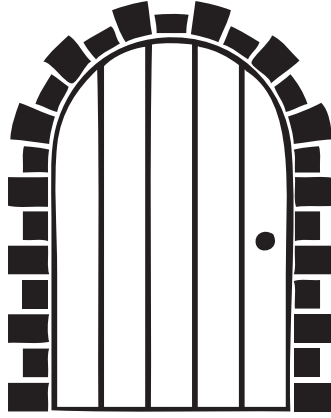
Şeker: Bilmiyorum ki. Peki, sen alırsan ne yapacaksın?

Pamuk: Bu günü hiç yaşanmamış sayıcam, ormana girmediğimiz zamana geri gidicem. Hem böylelikle ailelerimiz bizi merak etmiş olmazlar ve bize kızmazlar.

Şeker: Ben de aynısını yapacağım. İşte Çilek kapının kilidine anahtarı soktuuu.

Kapının açılmasıyla birlikte içerideki kurt Çilek’i içeri çekti. Böylelikle Çilek’te artık yoktu. Şeker ve Pamuk baş başa kaldılar. İki kişi kalınca daha çok korkmaya başladılar. Oldukları yerden hızlı bir şekilde ileriye doğru koşmaya başladılar.

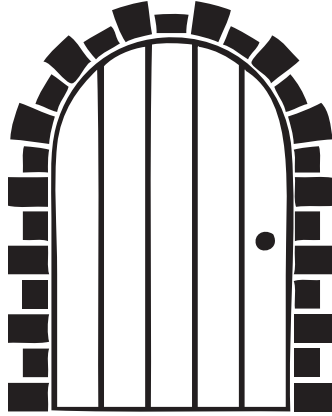

YEDİNCİ KAPI

Sabahtan beri hiçbir şey yemeden koşan çocuklar, artık iyice yorulmuşlardı. Yemek yemek için zamanları yoktu, bir şeyler yemezlerse açlıktan koşamazlardı. Pamuk her kapı arasındaki mesafeyi ve kapıyı açıp açmamak için harcadıkları zamanı kendince hesapladı. Ortalama on beş dakika kadar sürüyordu. Yedinci kapının anahtarını sordu Şeker'e. Çilek'te olduğunu söyledi Şeker. Çilek yoktu. Ve yedinci kapıyı açmaları imkânsızdı. Bu demektir ki kapıyı açmak için harcayacakları zamanı dinlenmek ve bir şeyler yemek için kendilerine ayıracaklardı. Evden kaçarken her çocuk çantasına yiyecek bir şeyler koymuştu, biraz da meyveleri vardı. Hemen oldukları yere oturup hem dinlendiler hem hızlıca çantalarındaki yiyecekleri yediler. Bu kapıya kadar

korkudan ve zaman kaybetmemek için hiç biri hiçbir şey yememişti. Yiyeceklerini yerken bir yandan da hesap yapmaya devam ettiler. Geriye sadece açabilecekleri dört kapı kalmıştı. Son kapının anahtarı Ceren'deydi ve Ceren yoktu. Büyülü ormandan ve kurtlardan kurtulmak ve büyülü yüzüğü almak için sadece dört kapı kalmıştı önlerinde. Dört kapıdan acaba hangilerini açmaları gerekiyordu, hangilerinde kurt vardı, hiç bilmiyorlardı. Tahmin etmeleri de git gide daha zorlaşıyordu.

SEKİZİNCİ KAPI

Şeker ve Pamuk'tan başka kimse olmadığı için, ikisinin de üçer tane tavşanı olmak zorundaydı. Birlikte hareket etmek daha doğru olabilirdi. Acaba ne yapacaklardı. Birlikte mi hareket edeceklerdi yoksa tek tek mi açacaklardı kapıları?

Pamuk: Şeker, hadi daha hızlı koşalım.

Şeker: Tamam ama sana bir şey diyeceğim; Önümüze çıkan kapıları birlikte açsak daha iyi olmaz mı?

Pamuk: Şey... Bilmiyorum... Düşünüyorum...

Pamuk düşünürken kısa zamanda önlerine bir kapı daha çıktı. Bu kapı devasa bir kapıydı. Kapının bu kadar büyük olmasının sebebi, acaba içinden kocaman bir kurt çıkacak olması mıydı? Kapının her yerini kaplayan bir

kurt resmi vardı. Onu gören Pamuk korkudan dizlerinin üstüne düştü. Şeker de korkmuştu ama Pamuk kadar çok korkmamıştı. Onca korku; Şeker'i, Pamuk'a göre daha çok cesaretlendirmişti. Aynı zamanda bu kapının hemen önünde şiddetli rüzgâr esiyordu.

Şeker: Pamuk iyi misin? Ayağa kalk. Hadi birlikte kapıyı açalım.

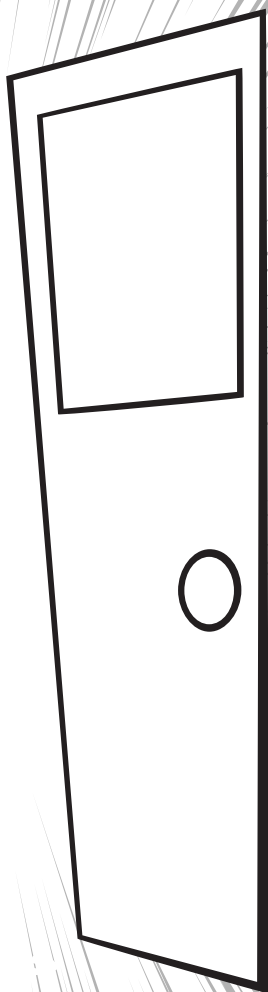
Pamuk: Görmüyor musun kocaman kapı, buradan kesin kurt çıkar. Bence bu kapıyı hiç açmayalım. Hem çok rüzgâr esiyor giremeyiz.

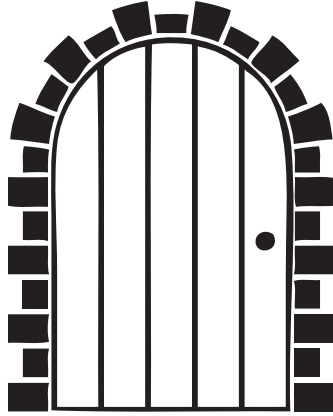
Şeker: Bu kapıyı açmazsak geriye sadece üç tane kapı kalacak ve iki şer tane daha tavşan bulmamız lazım. Yoksa arkadaşlarımızı kurtaramayız ve buradan biz de çıkamayız.

Pamuk: Ben bu kapıyı açmak istemiyorum. Çok korkuyorum.

Konuşurken korkudan Pamuk'un dudakları titriyordu. Yere düştüğü için dizleri de kanamıştı. Onun acısından dolayı gözyaşları akmaya başlamıştı. Hem canı acıyor hem de çok korkuyordu. Şeker teselli etmeye çalışsa da Pamuk hiç teselli olmuyordu. Şeker bu kapıdan vazgeçmek istemiyordu. Ne olursa olsun bu kapıyı açmak istiyordu. Pamuk'tan sekiz numaralı kapının anahtarını istedi. Anahtarı eline alınca yavaş yavaş kapıya doğru yaklaşmaya çalıştı. Fakat rüzgâr buna izin vermiyordu. Çünkü çok sert esiyordu. Bu rüzgârı aşmanın bir yolunu muhakkak bulmalıydı. Ya da bu kapıyı açmadan yollarına devam edeceklerdi. "Bak işte bu rüzgârı

aşamazsın. Hadi gel diğ er kapıya doğru gidelim. Hem o kapıyı birlikte açarız sana söz” dedi Pamuk. Aslında bir yandan haklıydı çünkü o rüzgârı aşmanın bir çaresi görünmüyordu. “Peki diğ er kapı da böyle olursa ne olacak” dedi Şeker Pamuk’a. Bu sorudan sonra Pamuk sustu ve yerde oturmaya devam etti. Meraklı ve korkulu gözleriyle Şeker’i izliyordu sadece. Evet diğ er kapılar daha kötüyse ne olacaktı? Şeker’in aklına çok zekice bir fikir geldi. Rüzg ar yerden bir karış kadar yukarıdan esiyordu. Fakat altından geçecek kadar incecik değildi. Hemen sağa sola koşturup yeri kazmak için bir şeyler aradı. Yerde bir şey bulamadı, aklına çantasındaki çatal geldi. Yiyeceklerini yemek için çatal getirmişti. Çatalla rüzg arın altından geçmek için yeri kazmaya başladı. Bir süre uğraştıktan sonra geçebileceğ i kadar yeri kazdı. Pamuk hayretle halâ Şeker’i izlemeye devam ediyordu. Yeri kazdıktan sonra hemen kapının oraya sürünerek yerden geçti. Artık devasa kapı tam karşısındaydı. Kaybedecek zamanı olmadığı için hiç düşünmeden anahtarı kapının kilidine sokup çevirdi. O an çok şiddetli esen rüzgâr yok oldu. Kapıdan tavşan çıktı. O anda ikisi çok derin bir nefes aldılar. Çok mutlu oldular. Fakat mutlulukları kısa sürm üştü çünkü Şeker’in iki tavşanı olmuştu. Ama Pamuk’un halâ bir tavşanı vardı. Geriye üç tane açılmamış kapı kalmıştı. Pamuk’un üç kapıdan iki tavşan bulması şarttı. Acaba bulabilecek miydi?

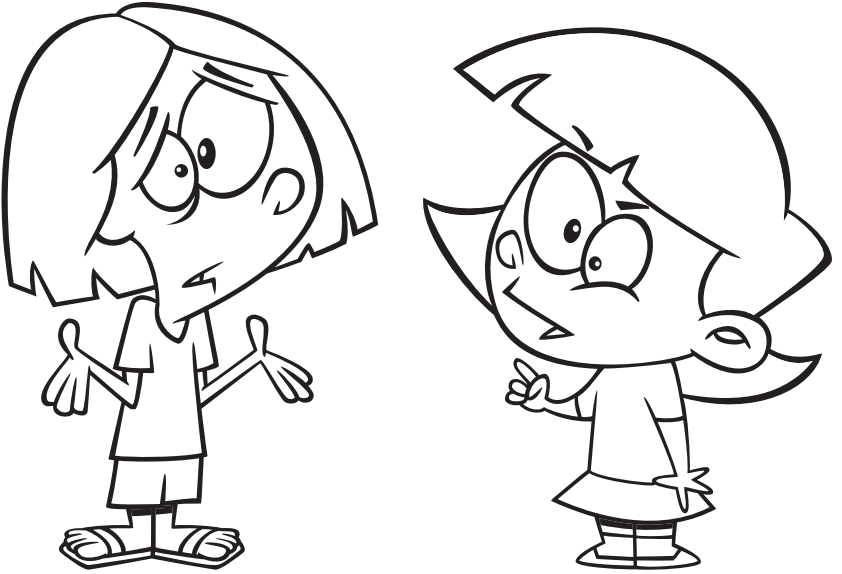
DOKUZUNCU KAPI

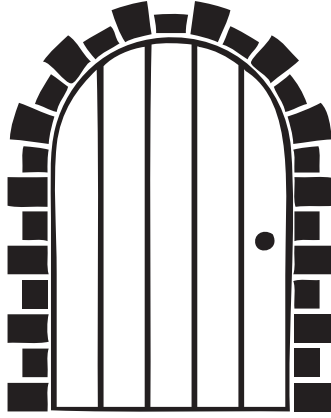
Şeker: Pamuk artık çok cesaretli olmalısın. Şansımız çok azaldı. Korkunu yenip kapıları birlikte açmalıyız. Bende korkuyorum ama cesaretim de var. Buradan çıkmalıyız, başka şansımız yok.

Pamuk: Haklısın Şeker, korkumu yeneceğim ama ayağım çok acıyor.

Pamuk ayağındaki yara yüzünden yavaş yavaş ve seke seke yürüyordu. Şeker çantasındaki temiz bir bezi çıkarıp Pamuk'un ayağını sardı. O şekilde koşması mümkün değildi. Yürüyerek on beş dakikada diğer kapıya varmaları mümkün değildi. Birlikte bir karar

aldılar. Dokuzuncu kapıyı açmayacaklar ve böylelikle onuncu kapıya yürüyerek ulaşmak için kendilerine zaman ayıracaklardı. Belki böylelikle bir süre sonra Pamuk'un ayağındaki ağrı geçerdi ve koşarak onuncu kapıya zamanında varırlardı. Dokuzuncu kapıyı böylelikle gördükleri halde açmadan onuncu kapıya doğru yollarına devam ettiler.

ONUNCU KAPI

Kendilerine ayırdıkları zamandan sonra Pamuk'un ayağındaki ağrı azalmıştı. Artık koşabilecek durumdaydı. Onuncu kapıya doğru koşmaya başladılar. Geriye sadece iki kapı kalmıştı ve ikisini de Pamuk'un açması lazımdı. Şeker iki kapıdan birisini açıp içinden tavşan bulursa kazanacaktı.

Pamuk: Şeker sence kazanabilecek miyiz? Bu ormandan artık bir an önce çıkmak istiyorum.

Şeker: Sen merak etme, kurtulacağız. Ama dediğim gibi çok cesaretli olmalısın. Çünkü başka şansımız kalmadı.

Pamuk: Haklısın. Tamam, cesaretimi topluyorum. Söz cesaretli olacağım.

Şeker: Cadı iki kişinin üçer tavşanı olması lazım dedi ama tek kazananın büyüğü yüzüğü alacağını söyledi.

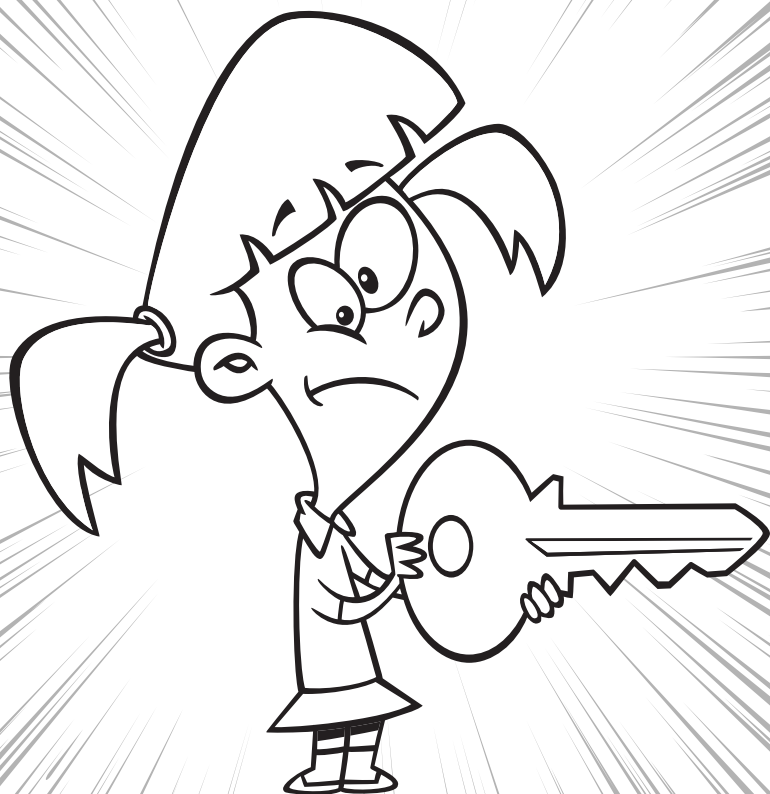
İkimiz kazanırsak o yüzüğü hangimiz alacağız.

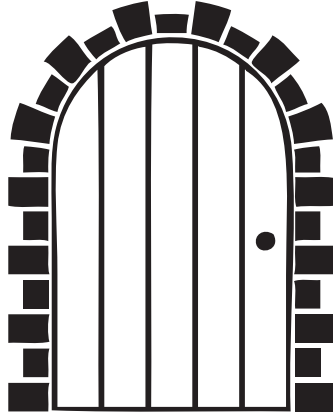
Pamuk: Bunu hiç birimiz düşünmemiştik. Haklısın. Evet, acaba ne olacak.

Şeker: Neyse şimdi bunu boş verelim. Önce kazanmaya bakalım. Haydi koş koş.

Haklılardı. Önce kazanmaları lazımdı. Üç tavşanı bulmaları lazımdı. Yoksa bunları düşünmelerinin hiçbir önemi yoktu. Koştular, koştular. Yoruldular ama yine durmadan koştular. Sonunda onuncu kapıyı gördüler. Aman Allah'ım bu kapı da neydi böyle? Havada duran bir kapıydı adeta. Bir insan boyu kadar havadaydı. Kapı ne çok küçük ne de çok büyüktü. Kapının olduğu bahçenin duvarları, diğerleri gibi kocaman duvarlarla örülüydü. Bembeyaz bir kapıydı. Önünde sadece iki tane küçük merdiven vardı. Fakat havada durduğu için o merdivenlere ulaşmak bile mümkün değildi. Bu kapıya nasıl ulaşabileceklerdi. Bu kapıyı açmak zorundaydılar. Pamuk'un başka şansı kalmamıştı. Ama nasıl ulaşıp o kapıyı açacaklardı. İkisi bu kapıyı kesinlikle açmaları gerektiğini bildikleri için kesin kararlıydılar ve oldukça cesur görünüyorlardı. Bu kadar cesur ve kararlı görünmeleri güzeldi ancak havada duran kapıya nasıl ulaşacaklardı? Zıplasalar yetişemezlerdi. Şeker, "Pamuk sen benden az daha zayıfsın ve benden uzun boylusun. Omuzuma çık, oradan merdivenlere tutun ve yukarı çık. Sonra beni elimden tutup yukarı çek." dedi. Hemen böyle yaptılar ve ikisi de kapıya çıkmıştı. Şeker cebindeki on numaralı anahtarı cebinden tam çıkarırken elinden kayıp düştü. "Eyvah eyvah ne yapacağız" diye bağırdı

Pamuk. Neyse ki anahtar merdivenin ikinci basamağına düşmüştü. Hemen oradan alıp kapının deliğine soktular. Hiç beklemeden anahtarı çevirdiler. O an ikisine birer tane tavşan geldi. Şeker kazanmıştı. Üç tane tavşanı olmuştu. Olmuştu ama Şeker neredeydi? Yoksa yere mi düşmüştü? Kapı açıldıktan sonra havada duran bahçe yere inmişti. “Şeker, Şeker heyyyyy Şeker neredesin?” diye bağırmaya başlasa da Şeker’i göremedi Pamuk. Tek başına kalmıştı. Yere oturdu ve ağlamaya başladı. Biraz ağladıktan sonra Şeker’in üç tane tavşan bulduğu aklına geldi. Çünkü üç tavşan bulan ormandan çıkacaktı. Böylelikle Şeker ormandan çıkmıştı ve Pamuk koskoca ormanda yapayalnız kalmıştı.

ON BİRİNCİ KAPI

Çaresiz ve yalnız kalan Pamuk, yapması gereken tek şeyin on birinci kapıyı açmak olduğunu çok iyi biliyordu. Yalnız kalsa da, çok korksa da on birinci kapıyı açacaktı. On birinci kapının anahtarı Şeker'deydi. Hemen cebine baktı, neyse ki önceden Şeker'den almıştı. Tek başına korka korka koşarak yoluna devam etti. Kapıyı bulunca hemen açacaktı. İçeriden ya kurt çıkacak diğer arkadaşları gibi kurt tarafından hapsedilecekti ya da tavşan çıkacak yakalanan tüm arkadaşları kendisiyle birlikte kurtulacaktı. Bu saatten sonra vazgeçmek gibi bir şansı yoktu. Bir an duraksadı çünkü ayağı ağrımıştı. Fakat ayağındaki ağrıya aldırış etmeden tekrardan koştu. Daha hızlı koştu. Bir an önce kapıyı bulup tavşana ulaşmaktı tek düşüncesi. Akşam olmak üzereydi, havanın kararmasına çok az kalmıştı. Fakat halâ görünen bir kapı yoktu. Ayak ağrısı daha çok

şiddetlenince dayanamayıp yere düştü. Tekrar ayağa kalktı. Sağına soluna baktı ve yürürken destek alacağı uzun bir odun parçası buldu. Uzun odun parçasından destek alarak yürümeye başladı. Artık koşamıyordu. Ama vazgeçemiyordu da. Arkadaşları aklındaydı, ailesi aklındaydı. Ne olursa olsun vazgeçemeyeceğini çok iyi biliyordu. Bu durum kendisini daha güçlü ve daha çok cesaretli yapmıştı. Kararı çok netti. Gördüğü on birinci kapıyı açacaktı. Soluk soluğa yaralı ayağıyla yürüyen Pamuk neyse ki on birinci kapıyı gördü. Yorgun argın haliyle, elindeki tahta çubuğa tutunup kapının önünde büyük bir savaşçı gibi dimdik duruyordu. Pamuk çok büyük bir savaşın içindeydi.

Bu kapı, yan yana duran iki kapıydı. Elinde sadece bir tane anahtar vardı. On ikinci kapı Ceren'deydi ve Ceren ile birlikte yok olmuştu on ikinci anahtar. Ve tek şansı vardı. Kapının önünde hiçbir engel yoktu. Kapıya bu kadar kolay erişebileceğine şaşırmıştı şaşırmasına fakat hangi deliğe anahtarı sokacaktı? Bu durum onun kafasını çok karıştırmıştı. Kapıya çok yaklaştı Pamuk ve 1 içinden dua etmeye başladı. Çünkü duanın gücüne inanıyordu. Ailesi duanın çok güçlü olduğunu söylemişti. "Pamuk'cuğum zor durumda kaldığın zaman Allah'a dua et. Çünkü Allah ne isterse o olur, yeter ki kalbinle dua et" demişti annesi daha önceden kendisine. Bu sözü hatırladı. Gökyüzüne bakarak dua etti. Güneş kayboluyor, karanlık yavaş yavaş yaklaşıyordu. Dua ederek anahtarı cebinden çıkardı. Ailesinden öğrendiği sureleri, duaları hepsini okumaya başlamıştı. Duanın

gücüne çok inandığı için dua ederek kapıyı açacaktı. Dua etmeyi hiç bırakmadı. Anahtarı sağ kapının deliğine soktu ve kilidi açtı. O an çok mutlu oldu. Çünkü içeriden tavşan çıkmıştı. O an kendisi birden ormandan kayboldu ve ormanın dışında evlerine yakın bir yerde olduğunu fark etti. Şeker’de oradaydı. Sonra tüm arkadaşları tek tek yanına ışınlamıştı. Duası kabul olmuştu. Ettiği dualar sayesinde ormandan kendisi ve arkadaşları kurtulmuştu. Birbirlerine sarıldılar, çok sevinçliydim. Ama bir sorun daha vardı, uzun zamandır evlerine gitmedikleri için aileleri çok merak ediyor olacaktı. Belki de çocukları aramaya çoktan başlamıştılar.

Birden bire havadan Pamuk ve Şeker’in avucuna yarım yüzük parçaları düştü. Bu cadının dediği büyüleri yüzük olmalıydı ama neden yarım? Önce ikisi yarım yüzüklerine bir şeyler yapmalarını söylese de yüzük yarım olduğu için hiçbir işe yaramıyordu. “Yarım yüzüklerinizi ikiniz birleştirin hemen, belki böyle büyüleri işe yarar.” Dedi Yaren. İki yarım yüzüğü birleştirdiler. Birkaç saniye sonra en başa döndüler. Sabah saatiydi. Hiçbir şey olmamış gibi bütün çocuklar evin odasında oturuyordu. Yaren’in babası odun kırmaya devam ediyor, annesi de işlerini yapıyordu.

Böylelikle büyüklerin sözlerini dinlemeleri gerektiğini öğrenmişlerdi. O günden sonra ailelerinin sözlerinden asla dışarı çıkmadılar. Bir varmış bir yokmuş ve bir masal daha mutlu şekilde bitmiş.

son